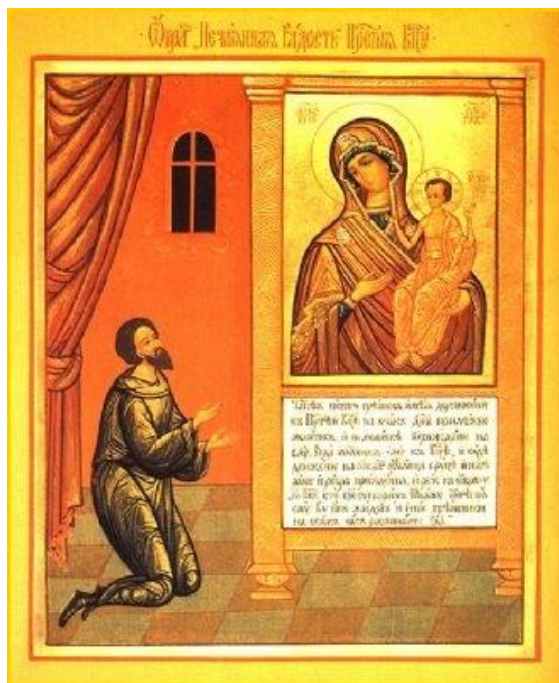

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя 11-та по
П'ятидесятниці: Готуйсь
- прощай!**

**Eleventh Sunday after
Pentecost: Prepare -
forgive!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

Св. Димитрій Ростовський (+1709) у своєму творі *Руно орошеное* описує досвід юнака, що в дорозі чинити якесь негідне діло зупинився помолитися перед Іконою Божої Матері. І прийшло йому видіння: Ікона ожила перед ним і він побачив, як Кров тече з ран у Руках, у Боці та в Ногах Христа-Дитятка, Якого Марія тримала в своїх руках. Він закричав: «Хто ж це вчинив?» А Марія відповіла: «Ти й інші грішники знову й знову розпинаєте Мого Сина». Грішник попросив прощення і, по заступництві Марії за нього перед Ісусом, не тільки почув: «Відпускаються йому гріхи», але

St Demetrius of Rostov (+1709) in his work *Runo oroshenoye* ("The Dew Fleece") described the experience of a young fellow who, on his way to some wrongdoing, paused to pray before an Icon of the Mother of God. And he saw a vision: the Icon came to life before him and he saw Blood streaming from wounds in the Hands, Side and Feet of the Christ-Child Mary held in her hands. He cried: "Who has done this?" and Mary replied, "You and every sinner crucifies My Son again and again". The sinner pleaded for forgiveness and, upon Mary's intercession for him before Jesus, not only heard:

також здобув несподівану радість дійсного покаяння, що дала йому силу стриматися від негідного вчинку, на який був пустився. Ікона «Несподівана Радість», яку ми прилучили, якраз передає цю чудову подію.

Сьогоднішня Євангелія (Матвія 18:23-35) підкреслює відповідальність, яка супроводить Господнє прощення. Ісус розповідає про те, як один слуга, якому Цар простив довг у сумі десять тисяч талантів (величезну суму – на багато більше від того, що робітник у ті часи міг би запрацювати за ціле своє життя), гаряче відмовився простити другому слугі довг у сумі сто динарів (що робітник міг би заробити за приблизно сто днів праці).

Навчання ясне: ті, яким прощено багато повинні знайти в собі силу прощати тим, які їм винні *набагато менше*. Можливо таке навчання – не сприйнятне банковим установам та комерсантами, яких перша увага звернена на те, щоб прибутки перевищували видатки. Ми можемо собі уявити й те, що цей чоловік, якому Цар простив такий величезний довг, був так приголомшений тим, що така важка доля ледве оминула його, що він вирішив (як виявилось – нерозумно), що він повинен неухильно зібрати все те, що йому були завинули, бо ж, ану, знову настануть важкі часи! (Але тоді що ж говорити про цього Царя, що наче б то так легковажно сприймає те, що винні *Йому*?)

Дійсно, ми повинні розуміти цю людину та й співчувати йому. Бо ж ми також належимо до цього гріхом зіпсутого світового ладу, який так

“He is forgiven”, but also experienced the unexpected joy of true repentance, which made it possible for him to refrain from the wrong he had set out to do. The Icon of Unexpected Joy, which we have reproduced, portrays this marvelous event.

Today's Gospel reading (Matthew 18:23-35) emphasizes the responsibility which accompanies the Lord's forgiveness. Jesus recounts how a steward, who was forgiven ten thousand talents (an enormous sum - much more than a labourer of the day could earn in his whole lifetime), passionately refused to forgive a fellow servant who owed him a hundred denarii (something that the labourer could have earned in about a hundred days' work).

The message is clear - those who are forgiven a great deal ought to be able to forgive those who owe them *a great deal less*. Perhaps this message is not acceptable to banking institutions and business folk whose chief concern seems to be the bottom line. We can also imagine that the chap who was forgiven his huge debt was so shaken by his narrow escape that he resolved (foolishly in this event) that he'd better be firm in collecting from his debtors in case more hard times lay ahead. (But then what are we to think of the King Who seems to be so careless about the amount owed *Him*?)

Yes, we ought to be able to understand this man and sympathize with him. After all, we ourselves are part of this world order which is so deeply marked by the fall that distorted the *essential* human nature

сильно позначений гріхопадінням, що спотворив *основну* людську природу, яка *натурально* любляча, співчутлива і радісно щедра. Нам не чужий страх, що не вистарчить всього для всіх. А що ж буде, коли забракне нам чи тим, за кого ми відповідальні – родині, інвесторам, робітникам, які працюють у нас – і ми останемось без того, що потрібне нам?

Ісусова Притча відкриває нам світ. Ми бачимо, що цей Цар, який такий щедрий, а тоді такий сердитий, коли Його слуга не наслідує Його щедрість – це Сам Господь Вселенної. *Йому ж УСЕ* завдячуємо!! Усе те, що коли не будь ми мали чи матимемо – саме життя наше, саме наше буття – усе, усе походить від Нього! А скільки ж з того всього ми *марнуємо*! Як часто ми переступаємо Його закони – і то не тільки ті, котрі записані в Священних Писаннях, а навіть ті, які записані на скрижалях наших сердець – у нашому сумлінню.

І все це до цього часу дане нам вільно – і прощення за наші провини також дане нам *вільно*. А ми надто боїмося, надто гніваємось, надто захоплені самі собою, і не даємо цій щедрості *пропливати* почерез нас у вселенну, до істот, які разом з нами наповняють її. Ми її блокуємо нашою відмовою змінюватись, розвиватися, ставати теплими та люблячими, а не холодними та вимогливими чи нарікаючими.

Та, як не дивно, ми не завжди такі. Ми частіше даємо та прощаємо чим ні. Та Ісус закликає нас іти ще дальше в цьому напрямку! Так, іти все дальше та дальше, доки ми зможемо бути дійсно *радісними* в тому, що ми таки прощаємо і даємо

which is *naturally* loving, compassionate and joyful in generosity. It is not at all unusual for us to be afraid: what if there will not be enough to go around? What if we or those for whom we are responsible: family, investors, the staff who work for us - are left without provision for our, or their, needs?

Jesus' Parable puts things in perspective. We can see that this King Who is so generous - and then so angry that His generosity is not imitated - is the Lord of the Universe Himself. Why it is to *Him* that we owe - literally - EVERYTHING!! Everything we have ever had or will have - our very lives, our very existence – all, all derive from Him! And how much of all that is *wasted*! How very frequently we transgress His laws - not only those which have been written in the Holy Writings, but even those that have been engraved in our hearts - our consciences.

And all these things, right up until now, have been given freely - and forgiveness for our transgressions has also been given *freely*. Yet we are too afraid, too angry, too self-preoccupied, to let this generosity *flow* through our being out to the universe, to our fellow beings. We stop it up by our refusal to change, to unfold, to become warm and loving instead of cold and demanding or complaining.

The wonder is that we are not always like that. More often than not we do give and do forgive. But Jesus gives the call and the challenge: go even further! Yes, further and further, until you can be positively *joyous* about forgiving and

- особливо тим, що нас справді скривдили і навіть не помічають того, які чудові дари Бог передає їм власно почерез нас!

Чи можемо ми уявити те, щоб бути такими? Бути подібними до Бога? Любі мої брати й сестри, саме до цього закликає нас Господь. Ми маємо собі уявляти, що ми – як Бог, наш Творець, і поступенно, хвилина за хвилиною, слово за словом, чином за чином, це здійснювати. Ось це виклик поданий у Святі Переображення. Ось це виклик поданий у Святі Успення. Вселюбляча, Всещедра Божа Мати, Богородиця нарешті упокоїлася (у світі казали б «померла») і не перестала проявляти свою співчутливість та щедрість, як це видіння та ця Ікона показують.

Упокоїмось колись і ми. Аж тоді наш земний виклик закінчиться – і прийме нас Господь Слави, і отримаємо від Нього нагороду. Чи буде тоді Він вдоволений нами – і чи радітиме тими щедротами, якими завжди наділяв нас? Чи може буде Він гірко засмучений нами – і який буде вислід цього?

Ось тепер той час задуматися над цими справами. І приготувлятися – покаанням і прощенням.

giving - especially to those who have truly wronged you and do not even recognize the marvelous gifts God gives them through you!

Can we *imagine* ourselves being like that? Being like *God*? Well, my dear brothers and sisters, that is precisely what we are called to do. Imagine ourselves to be like God, our Creator, and proceed - minute by minute, word by word, action by action - to make this a reality. That is the call of the Transfiguration. That is also the challenge of the Dormition. The all-loving, all-generous Mother of God, the Theotokos, finally fell asleep ("died", as the world would put it), without failing in Her compassion and generosity, as the vision and the Icon show us.

We too shall fall asleep. Then our earthly challenge shall end - and we shall be received by the King of Glory to accept our reward. Will He be pleased with us - and be glad in the generosity He has ever shown us? Or shall we have bitterly disappointed Him. And what will be the result of that?

Now is the time to think of these things. And to prepare – by repentance and forgiveness.